Μὴν ἐνθυμηθῇς τὰ κακὰ, ὁποῦ σοῦ ἐκάμαμεν ἀμνησίκακε Ἅγιε, ἀλλὰ συμπάθησόν μας ὡς συμπαθέστατος, καὶ βοήθησαί μας εἰς τοιοῦτον κίνδυνον· δός μας νερὸν, νὰ μὴν ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν κακουχίαν οἱ τάλανες, ὅτι ὅλη ἡ φυσικὴ ὑγρότης ἠφανίσθη ὁλότελα· καὶ ἡ δύναμίς μας, καθὼς βλέπεις, ἀπὸ τὴν ἄμετρον καῦσιν ἐχάθηκε, καὶ ὅλα τὰ δεινὰ μᾶς εὑρήκασιν. ὅθεν εἰς ἄλλον τινὰ δὲν ἐλπίζομεν νὰ μᾶς βοηθήσῃ, εἰμὴ εἰς τοὺς λόγους σου. Ταῦτα ἀκούσας ἐλυπήθη τοὺς φονευτάς του τοὺς πρώην ἀσυμπαθεῖς ὁ συμπαθέστατος· καὶ πίπτει δι' αὐτοὺς εἰς προσευχὴν, δεόμενος τὸν ἀμνησίκακον Χριστὸν ὁ χριστομίμητος, λέγοντας. Δέσποτα Θεὲ παντοδύναμε, σπλαγχνίσου τοὺς ταλαιπώρους ἀνθρώπους τούτους. καὶ καθὼς ποτὲ παραδόξως ἐπρόσταξες τὴν σκληρὰν πέτραν, καὶ εὔγηκε νερὸν ἀναρίθμητον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπότισες ἄπειρον λαὸν εἰς τὴν ἔρημον· οὕτω καὶ τώρα εὐδόκησον νὰ εὔγῃ ὕδωρ ἡδύτατον εἰς τοῦτον τὸν ἄνυδρον τόπον, εἰς δόξαν τοῦ σοῦ Ἁγίου ὀνόματος, νὰ μὴν ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν δίψαν οἱ τάλανες. Ταῦτα τοῦ Μάρτυρος λέγοντος (ὢ μεγίστου καὶ θαυμασίου τερατουργήματος) εὔγηκεν ἀπὸ μίαν πέτραν νερὸν ἀναρίθμητον, ὥσπερ νὰ ἦτον ἀπὸ παλαιὰ βρύσις μεγάλη καὶ ἄποσος. Τὸ ὁποῖον ὕδωρ δὲν εὔγηκε μόνον τότε, ἔπειτα νὰ σύψῃ ὡς εἰς τὴν ἔρημον, ἀλλὰ ἀναβλύζει ἄφθονα πλῆθος πολὺ ἕως τὴν σήμερον. Ὅθεν οὐ μόνον τότε οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι ἐνεμπλήσθησαν τοῦ ποτίμου ἐκείνου καὶ γλυκυτάτου νάματος, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ μεταγενέστεροι. καὶ τὴν ὀνομάζουν Βρύσιν τοῦ Καλλινίκου Μάρτυρος.

Οὕτω δοξάζει ὁ Κύριος τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας. καὶ ἀνατέλλει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους τὸν Ἥλιον. καὶ τρέφει καλοὺς καὶ κακοὺς ὁ ἀμνησίκακος. καὶ ἐλυπήθη ὡς οἰκτίρμων καὶ εὔσπλαγχνος ἐκείνους τοὺς γονεῖς, ὁποῦ ὑπήγαιναν νὰ θανατώσουν τὸν δοῦλόν του. Οἵτινες ἀπολαύσαντες τοσαύτης εὐεργεσίας, καὶ ἀναζήσαντες ἀπὸ τὴν προτέραν ὀλιγοθυμίαν, ἐκίνησαν πάλιν τὴν ὁδὸν ὡς καὶ πρότερον. καὶ εὐλαβοῦνταν μὲν τὸν Ἅγιον διὰ τὴν ἄνωθεν θαυματουργίαν, ἀμὴ πάλιν διὰ τὸν φόβον τοῦ Ἄρχοντος ἐπῆρασι τὸν Μάρτυρα, καὶ ἐπήγασιν εἰς τὴν Γάγγραν κατὰ τὸ πρόσταγμα. Καὶ φθάσαντες ἐκεῖ, ἐδίσταζαν, καὶ ἀμέλουσαν νὰ τὸν θανατώσουν, ἐνθυμούμενοι τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα. Ἀμὴ ἐκεῖνος τοὺς ἐσυμβούλευσε νὰ τελέσουν τὸ προσταττόμενον, διὰ νὰ μήτους θανατώσῃ ὁ Τύραννος· καὶ νὰ λυτρωθῇ καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὰ βάσανα, νὰ ὑπάγῃ μὲ τὸν πρόσκαιρον θάνατον εἰς ζωὴν ἀθάνατον, νὰ βασιλεύῃ αἰώνια, εὐφραινόμενος, καὶ ἀπολαμβάνοντας τὸν ποθούμενον. Ἀνάψαντες οὖν οἱ ὑπηρέται τὴν κάμινον, ὅταν σφοδρῶς ἐκοκκίνησεν, ἔρριψαν ἔσω τὸν Ἅγιον χαίροντα καὶ ἀγαλλιώμενον. Ὁ ὁποῖος ἐδοξολόγα τὸν Θεὸν, καὶ τοῦ εὐχαρίστα μεγάλα, πῶς τὸν ἐδυνάμωσε νὰ τελειώσῃ καλῶς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως. Ταῦτα λέγων, παρέδωκε τὴν μακαρίαν ψυχὴν εἰς τὰς ἀχράντους χεῖρας τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, τῇ κθ΄. τοῦ Ἰουλίου μηνός. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ παμμάκαρ Καλλίνικε, καλλώπισμα ὄντως Μαρτύρων, καὶ ἡδύτατον ἐντρύφημα, οὕτω καθαρῶς πολιτευσάμενος, καὶ καλῶς ἀγωνισάμενος, καὶ μεταστὰς ἀπὸ ταῦτα τὰ ῥευστὰ καὶ μάταια, καθαρὸς τῷ καθαρῷ νυμφίῳ Χριστῷ παρίστασαι, ἐστολισμένος μὲ πολύτιμον καὶ ἀμαράντινον Στέφανον. Ἡμεῖς δὲ εὑρισκόμεθεν ἀκόμι εἰς τὴν μεγάλην φορτύ-

γαν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ